

EL CAU CULTURAL

HUMOR I CREATIVITAT LITERÀRIA

Introducció:

Benvolgut lector, benvingut a la pàgina crítica del butlletí mensual de la ràdio guixolenc. Amb aquest ja són quatre els llençats al carrer. De totes maneres, no cal que els busqui per terra perquè no són "llençats" de qualsevol manera. L'article d'aquest mes, com vostè pot comprovar, gaudeix d'un caire diferent: no hi ha serietat. Es tracta d'un refugi humorístic, un esbargiment de la personalitat seriosa amb que es disfressa el personatge incògnit de Catalluna, de Catalunya...

Capítol 1. Meditacions sobre classificacions de novel·les.

Normalment, en una obra literària es comença escrivint alguna cosa. Alguna cosa. Després entra en acció el desenvolupament d'aquesta i, per finalitzar, té lloc el desenllaç. Aquesta darrera etapa sovint acaba en "punt i final". Per això, llegir novel·les no és gaire fascinant perquè ja sabem com acaben totes. Ara bé, n'hi ha algunes que són més interessants. Són aquelles que, per error d'impremta, s'han oblidat de posar la "taca rodona". Són les que s'anomenen de sèrie negra en que hom pateix d'intriga fins al final ja que no sap si l'obra acabarà en consonant o vocal, o un altre signe.

Capítol 2. La problemàtica de l'escriptor vers el lector.

Vostè sap ben bé qui fa aquest article, perquè jo li he esmentat anteriorment. Per tant encara que un pseudònim, ja sap qui sóc. Però jo, qui m'assegura que vostè és vostè? Home!, és clar que vostè és vostè i ningú més. Però com puc saber-ho si no el veig?. Naturalment, em puc imaginar que vostè és "aquell altre" i que, per tant, el butlletí no està a les seves mans sinó a les d'aquell altre. O sigui que ara vostè que està llegint és aquell altre que penso. O sigui, vostè és aquell altre i, per tant, ara sí que puc dir que sempre sabré qui m'està llegint ja que sempre és la mateixa persona: vostè, o sigui, aquell altre, o viceversa.

Capítol 3. La narració basada en fets reals.

Suposem que un matí et lleves amb ressaca de la nit anterior que vas fer algun que altre traguinyol d'alcohol. I saps que ahir succeí quelcom violent però no recordes, estàs marejat i l'habitació dona voltes i més voltes... No coneixes l'habitació i el ventre te'l trobes estrany, te'l toques amb una ma. Tot seguit, alces aquesta per fregar el front que sua d'angoixa. Tot està moll però pesat i espès. La pesantor fa caure el braç tot lliscant la ma per la galta, els llavis, fins deixar-la a terra. En caure's t'adones que ella està plena de líquid vermell en el palmell. La teva primera reacció és pensar que estàs ferit. T'observes però no sents dolor, i a l'aixecar i concentrar la vista cap un lloc veus a terra, estès en un racó, un home amb un ganivet clavat al cor, enmig d'un llac de sang... La segona reacció estarà la possibilitat d'haver-lo assassinat. T'apropes, però no...!, és el teu millor company!. Ara sí que estàs perdut i desconcertat, atabalat pel silenci, tens por i no vols creure-ho, i sents una veu ressonant, lenta i llunyana: Què has fet...!. L'última reacció serà el crit de la desesperació.

Llavors ho veus tot borrós, absurd, t'has tornat foll, estès per terra, enfangat, tacat. Però sortosament tot s'esclareix, la visió torna a la normalitat i contemples el voltant amb detenció: el germà menut bocabadat, una làmina DIN-A4 tacada, un parell de pinzells, un pot de pintura vessat, una bona bassa vermella. Rius de la ridícula de la situació i de com és possible que tinguis tanta fòbia al disseny com per que et faci dormir.

Capítol 4.

Apa, siau!

CATALLUNA
Divendres, 13 de Març